

[Thisted Knudsen.]

sige sin kendelse. Dette er jo ikke ligegyldigt, og jeg forstår udmærket godt de mange synspunkter, som kan have fået det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard til at gå uden om dette som katten om den varme grød. Det ærede medlem henviser i sin fremsættelsestale til de bemærkninger, der findes i lovforslaget, og slår fast, at man selvfølgelig skal tilgodesee arbejdernes interesser, men også de interesser, der er knyttet til produktionen. Ja, det kan man sige; men ser man på den lov, der blev vedtaget her i folketinget i foråret om landarbejderkonflikten, vil man se, at man dengang ikke var uinteresseret i at fastslå, hvilket grundlag der skulle være gældende, når retten skulle afsige sin kendelse; det blev sagt, kort og godt, at det skulle ske på grundlag af en samfundsøkonomisk vurdering af de af parterne fremsatte synspunkter og krav. Læg mærke til udtrykket: en samfundsøkonomisk vurdering; det vil sige, at vel skulle man tage hensyn til arbejdernes interesser og også til arbejdsgivernes, men ud fra det synspunkt, at nu var det samfundets interesser, der skulle varetages. Jeg vil gerne fremhæve, at for os er det noget centralt, at grundlaget — hvis man skal have en lov på dette område — bliver bedre klarlagt, end tilfældet er i de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har knyttet til denne side af sagen.

Jeg skal imidlertid på mit partis vegne under henvisning til de bemærkninger, jeg her har fremsat, anbefale lovforslaget til nærmere undersøgelse og behandling i et udvalg, og jeg kan tilsige forslagsstillerne, at mit parti er rede til at deltage i arbejdet med det formål at få klarlagt alle problemer, der knytter sig til en lovgivning af denne karakter, for at man kan finde frem til den vej, der fører til en forsvarlig varetagelse af det moderne samfunds interesser, når dette stilles overfor omfattende arbejdskampe.

Poul Sørensen: Til indledning vil jeg udtale min tilfredshed med, at vi får det foreliggende lovforslag til behandling på et tidspunkt, da man ud fra rent saglige motiver kan tage et stort og omfattende samfundsspørgsmål som det, det her drejer sig om, op til drøftelse. Når det høje ting ellers har beskæftiget sig med disse problemer, har

det som regel været i en akut situation, hvor man allerede havde været gennem mange stridigheder og derfor måske ikke fik det saglige udbytte af en undersøgelse og drøftelse, som jeg håber vil kunne blive resultatet af en drøftelse af det foreliggende lovforslag.

Jeg vil som mit partis opfattelse understrege, at når vi gør stillingen op i dag, i året 1955, og ser tilbage på den tid, der er gået, må vi erkende, at der er god grund til at undersøge, om de former, som man overfor de forhold, vi her drøfter, gennem årene har bragt i anvendelse, stadig slår til, stadig er i overensstemmelse med tiden og de vilkår, vi nu lever under.

Jeg vil ligeledes gerne slå fast, at det konservative folkeparti altid har ment — og også fremefter vil mene — at det for alle parter vil være det lykkeligste, om arbejdsgivere og arbejdere kan tale sig til rette om tingene. Det er jo også fra alle sider under forhandlingen her i dag blevet slået fast, at alle sikkert vil være bedst tjent med, at dette sker. Det apparat, man i øjeblikket benytter sig af som det afgørende grundlag, er i første instans aftaler og forhandlinger de to parter imellem. Hvis enighed ikke derved har kunnet skabes, har forligsinstitutionen derefter været det redskab, man har brugt for at søge at finde frem til en løsning. En tredje udvej har været den arbejdskamp, som — det erkendes fra alle sider — lægger store værdier øde. Den sidstnævnte fremgangsmåde har jo ikke været anvendt i de senere år, i hvert tilfælde kun i enkelte, ganske isolerede tilfælde. Som den fjerde og sidste mulighed, i tilfælde, hvor ingen har kunnet finde en løsning og konflikten er kommet i gang, har det høje folketing måttet beskæftige sig med spørgsmålet, og det er, må man erkende, en meget vanskelig situation; jeg minder om de drøftelser, vi for et halvt års tid siden havde om løsningen af landbrugs-konflikten.

Et spørgsmål, som det måske også var værd at tage op til nøjere overvejelse, er, om forligsinstitutionen, som den er i øjeblikket, har en form og en funktion, som svarer til vort samfund af i dag, således at man kan sige ja til, at alt fremefter kan gå, som det hidtil er gået.

Alle de spørgsmål, jeg her har berørt, har